

A romantic couple is featured in the upper half of the image. The man, on the left, has short brown hair and blue eyes, wearing a grey jacket over a green t-shirt. The woman, on the right, has shoulder-length reddish-brown hair and is smiling gently, wearing a light-colored top. They are set against a soft, painterly background of a blue sky with light clouds. Below them, a rural landscape unfolds with a brick house with a thatched roof, a blue building, and green trees, all situated behind a stone wall and a body of water. The foreground is filled with tall green grass.

*De weg
tot elkander*

NEL VAN DER ZEE

DE WEG TOT ELKANDER

Nel van der Zee

De weg tot elkander

VCL serie

ISBN 978 90 5977 481 0
NUR 344

© 2010, VCL-serie, Kampen
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur
www.vclserie.nl
ISSN 0923-134X

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hij staaide uit het raam van de flat op de zevende verdieping van het grote kantoorgebouw waar het makelaarskantoor van zijn vader sinds tien jaar gevestigd was.

Voor die tijd was het kantoor aan huis geweest. Ze waren hun hele jeugd tot stilte gemaand als er klanten waren. Ze hadden, als die klanten weg waren hun schade ruimschoots ingehaald, hij dacht er met een weemoedige glimlach aan terug.

Nu was hij hier de baas. Officieel sinds vanmiddag. Toen waren ze allemaal bij de notaris geweest, zijn moeder, zijn beide zusters, An en Riet, en hij. Het was eigenlijk een verlengstuk van de begrafenis geweest. Heel triest allemaal. Hij wreef met zijn wijsvinger over de inktvlekken op het oude bureau, het had thuis ook in het kantoor gestaan. Zijn vader had het beslist mee willen nemen naar deze moderne ruimte. Anders zal ik me hier nooit thuis kunnen voelen, had hij gezegd. Het paste niet bij het andere meubilair maar dat viel nauwelijks op, omdat het altijd bezaaid had gelegen met papieren waarin hij alleen de weg wist. Dikwijls tot grote wanhoop van Hendrika zijn secretaresse, die gelukkig had toegezegd dat ze nog een poosje aan zou blijven nu hij zijn vader was opgevolgd.

Hij had haar wel moeten beloven dat hij naar een plaatsvervangster zou uitkijken. Alles was ineens veranderd door zijn plotselinge dood, hij stond er alleen voor. Hij zou willen dat, als hij straks thuiskwam Lizzy op hem zou zitten wachten. Maar ze kwam vanavond pas terug uit Zuid-Afrika waar ze een fotosafari had gemaakt. En dan ging ze niet naar zijn flat, maar naar haar eigen home boven het pakhuis waar ze haar atelier had.

Ze hadden al twee jaar een latrelatie. ‘Je begrijpt toch wel dat ik niet bij jou in dat flatje kan wonen,’ had ze gezegd, ‘er zou niets uit mijn vingers komen. Je moet niet vergeten dat

ik aan mijn doorbraak werk.’ Hij glimlachte, tja dat had ze gezegd, ze werkte al jaren aan haar doorbraak, eerst had ze gefotografeerd en toen was ze begonnen met schilderen, nu deed ze allebei, maar er kwam weinig uit haar vingers zodat haar doorbraak ook uitbleef. Hij had het best gevonden, hij was haar financieel altijd bijgesprongen voor verf of een nieuw fototoestel en nu weer die dure reis naar Zuid-Afrika. Hij had het graag gedaan, hij verdiende immers behoorlijk, het kon eraf. Voor hem hoefde die doorbraak ook niet, het was voldoende dat ze het naar haar zin had. Later, met een gezin, zou er van dat schilderen en fotograferen ook niet veel terechtkomen, ze was er te wispelturig voor. Maar hij wilde nu trouwen, dus moest hij op zoek naar een huis waar ruimte was voor een atelier. Dat zoeken zou een goede afleiding zijn en Lizzy en hij zouden samen iets hebben waaraan ze konden werken.

Dat miste hij tot nu toe in hun relatie, ze hadden allebei hun werk en dat was het. Hij trok in gedachten een van de bureauladen open, hij zag verschillende brieven met een memo, dat had Hendrika gedaan, dacht hij, op deze manier had ze de warwinkel die op het bureau lag geordend. Zijn oog viel op een briefje dat los bij de papieren lag. ‘Denk je nog even aan het dijkhuis waarover we gesproken hebben,’ stond er in het handschrift van zijn vader.

Hij kreeg ineens een raar gevoel in zijn maagstreek, hij voelde zijn ogen vochtig worden. ‘Je moest eens naar dat huis gaan kijken,’ had zijn vader gezegd, ‘ik heb gehoord dat het eerstdaags te koop komt, die oude heer is een poosje geleden overleden, hij woonde er met zijn kleindochter en nog een familie maar die familie is ook vertrokken. Het lijkt me een mooi huis voor moeder en mij als ik straks ophoud met werken. Het weiland dat je moeder heeft geërfd ligt er dichtbij, daar zou ik dan paarden kunnen houden. Ze voelt er nog niet veel voor maar als ze het eenmaal vanbinnen gezien heeft, zal ze wel bijdraaien. Ik ben er eens geweest toen er

een schilderijtentoonstelling was, vandaar dat ik er meer van weet. Het heeft aan de achterkant een schitterend uitzicht over de rivier! Er is heel wat van te maken, ik wil het natuurlijk helemaal laten renoveren.'

Dat had zijn vader gezegd, hij voelde ineens hoe leeg het zou zijn zonder hem.

Hij moest hier niet gaan zitten grienen, dacht hij terwijl hij wrevelig over zijn ogen streek, zo kon het nu eenmaal gaan in het leven. Hij legde het papiertje weer terug en sloot de la. Hij zou maar eens naar dat dijkhuis gaan kijken, dat leidde wat af. Misschien was het iets voor Lizzy en hem, hij had het wel eens gezien, het was groot. Lizzy zou daar ruimte genoeg hebben voor een atelier. Hij was er zeker van dat zijn moeder er geen belangstelling voor zou hebben, vooral nu vader er niet meer was.

Lizzy, dacht hij, hij wilde nu alleen aan Lizzy denken, ze zou er straks weer zijn. Voor de begrafenis van zijn vader had ze een mailtje gestuurd, ze schreef dat ze had geprobeerd te bellen maar hem niet had kunnen bereiken. Ze was in gedachten bij hem, schreef ze. Straks zou ze weer helemaal bij hem zijn. Het was zaterdag en twee dagen voor Kerstmis. Op kantoor werd niet gewerkt tot na de feestdagen. Ze hadden een zee van tijd om samen te zijn.

Hij reed langs de kade de dijk op en zag na een kwartier rijden het huis aan de dijk. Het was nog licht genoeg om het van buiten te bekijken, binnen zag hij lampen branden en een vage schim van iemand voor de verlichte ramen. Hij trok de stoute schoenen aan en liep naar de voordeur. Nog voor hij aan de koperen bel kon trekken ging het buitenlicht boven zijn hoofd aan, hij zag een gezicht voor het luikje in de voordeur verschijnen en toen ging de deur open.

'Goedenavond,' zei het meisje dat in de deuropening verschenen was, 'ik kijk altijd even door het raampje of het bezoek me aanstaat maar u ken ik, zie ik nu. U was pas nog op mijn afdeling in het ziekenhuis waar een patiënt in het

magazijn een brandje had gesticht toen hij daar stiekem aan het roken was. Maar als u daarvoor komt, bent u aan het verkeerde adres, als fysiotherapeut heb ik daar niets mee te maken.’

‘Een stom toeval,’ zei hij, ‘ik was bij u in het ziekenhuis namens de brandverzekering, daar was een foutje gemaakt doordat de schade op de roker verhaald moest worden. Maar het was gelukkig allemaal snel opgelost. Verzekeringen zijn namelijk een onderdeel van ons makelaarskantoor. Ik heb, toen ik bij u op de Technische Dienst moest wachten wel koffie van u gehad, maar ik meen dat we ons niet officieel aan elkaar hebben voorgesteld. Ik ben Maarten van Tricht en ik neem aan dat u de kleindochter van meneer Dalmeijer bent.’

Ze knikte glimlachend. ‘Ik ben inderdaad Marieke Dalmeijer, opa is een paar maanden geleden overleden. Komt u toch verder, het is wat rommelig omdat ik zojuist de kerstversiering heb opgehangen. Ik ben binnen klaar, buiten moet ik alleen de krans nog op de voordeur hangen, maar dat kan morgen wel. Ik heb net koffie gezet, ik kan u weer een kopje aanbieden, als u wilt.’

‘Geweldig,’ zei hij, terwijl hij haar naar een kamer volgde.

Toen ze allebei achter een dampende kop koffie zaten zei ze lachend: ‘Zeg het maar, waar komt u voor, met koffie praat je gemakkelijker.’

Ze is niet knap, dacht hij terwijl hij haar gadesloeg en om de tijd te rekken een slokje van de te hete koffie probeerde te nemen, maar haar gezicht gaat leven als ze praat en dat maakt haar heel aantrekkelijk. Dat halflange blonde haar staat haar goed en ze heeft sprekende blauwe ogen en een heel aardig, bijna jongensachtig figuurtje.

‘Het gerucht gaat,’ zei hij toen, ‘dat u eerstdaags dit huis zou willen verkopen en ik zoek een dergelijk huis als dit. Daarmee is het eigenlijk allemaal gezegd.’

‘Er zijn al meer makelaars geweest,’ zei ze, ‘het gerucht schijnt heel hardnekkig te zijn.’

‘Maar ik kom niet in de eerste plaats als makelaar, ik wil het voor mezelf, ik ga binnenkort trouwen en ik zoek een dergelijk huis.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik verkoop het niet,’ zei ze, ‘tenminste niet zolang het niet nodig is. Ik verdien geen schatten maar ik heb een vaste baan in het ziekenhuis en dat is tegenwoordig al heel wat. Het huis is aardig op orde, opa deed alles zelf. Soms schoot zijn verfkwast wel eens uit en dat is minder fraai maar het huis staat nergens op schade dus kost het me voorlopig niet veel aan onderhoud en zelf heb ik niet veel nodig, dat scheelt ook. Maar toch kan ik wel een makelaar gebruiken, ik zoek namelijk een nieuwe huurder voor een paar kamers met keuken en douche. Hier heeft jarenlang een gezin gewoond, maar dat is verhuisd. Hij is leraar en kon een baan in Amsterdam krijgen. Met het oog op de kinderen die langzamerhand aan studeren toe zijn, was dat heel aantrekkelijk natuurlijk. Maar ik moet zien dat er een nieuwe huurder komt en dat is lastig. Kunt u me daar misschien mee helpen? Ik heb het liefst iemand die een tijdelijk onderdak zoekt. Ik kan een advertentie zetten, maar via een makelaar lijkt het me veiliger. Ik wil niet de kans lopen iemand in huis te halen die me problemen bezorgt.’

Hij knikte. ‘We hebben een afdeling verhuur op ons kantoor. Het hoofd daarvan is net terug van zwangerschapsverlof, daar boft u bij want ze doet haar werk altijd uitstekend. Het lijkt me een goed idee de ruimte die u verhuren wilt straks samen even te bekijken, dan kan ik haar daarover verslag uitbrengen.’

‘Dat doen we,’ zei ze, terwijl ze opstond, ‘maar u wilt vast eerst nog een kopje koffie.’

‘Heel graag,’ zei hij, ik zit hier goed, dacht hij, het leidt wat af en Lizzy is er nog lang niet, ze zal bellen als ze van Schiphol vertrekt. Hij hoefde haar niet te halen, had ze laten weten, ze werd door haar opdrachtgever thuisgebracht. Dat woord opdrachtgever was eigenlijk niet juist, want ze moest

de hele reis zelf betalen, die zogenaamde opdrachtgever, een zekere meneer Lodder, had alleen beloofd dat hij de door haar gemaakte foto's van haar zou nemen als hij ze voor zijn boek gebruiken kon. Hij had het een zwakke basis om iets te verdienen gevonden en dat had hij haar ook gezegd. Maar ze was er zo van overtuigd geweest dat deze reis haar iets bijzonders zou brengen dat hij er niet verder op was ingegaan. Lodder en zijn vriendin, die de reis ook meemaakte, schreven samen een boek over hotels en pensions in Zuid-Afrika, ze wilden dat voorzien van foto's. Ook was het plan de diverse hoteliers en pensionhouders warm te maken voor een geïllustreerde brochure om daarmee in Holland reclame voor hen te maken. Ze moesten daarvoor betalen. Maar ook hiermee zou Lizzy financieel wel buiten de boot vallen. Lodder nam natuurlijk voor die prospectussen de foto's die hij zelf had gemaakt. Hij had er zich op ingesteld dat dit hele snoepreisje voor zijn rekening kwam en dat het Lizzy nooit een cent zou opleveren. In de toekomst moest zo iets natuurlijk niet te vaak meer voorkomen, ze gingen nu trouwen en dat zou heel wat kosten met zich meebrengen. Bovendien kon hij zich minder veroorloven nu zijn vader er niet meer was. Hij moest in de loop der tijd zijn moeder en zijn zusters uit de zaak kopen. Dat wilde hij zo snel mogelijk realiseren want dan zou hij pas eigen baas zijn.

Zijn gedachtegang werd onderbroken door zijn gastvrouw die binnenkwam met de koffie. 'Ik heb er een stukje verse appeltaart bij gedaan,' zei ze. 'Ik hoop dat u ervan houdt.'

'Heerlijk,' zei hij, 'ik ben een enorme zoetekauw. Maar ik voel me schuldig, ik ben hier zomaar binnengerold en nu drink ik niet alleen uw lekkere koffie maar ik eet ook nog de taart op.'

'Hindert niet, ik bak zo weer een nieuwe,' wuifde ze zijn bezwaren weg, 'en u bespaart me een gang naar uw kantoor. Straks bekijkt u de ruimte die ik heb aan te bieden en dan zit ik na de feestdagen al bij u in de molen. Een rustig idee.'

Toen hij later wegreed zag hij op het klokje van het dashboard dat het veel later was dan hij dacht. Hij moest zich haasten om boodschappen voor Lizzy te doen, dat had hij haar beloofd. En hij moest bloemen voor haar kopen, ze was altijd blij met bloemen. Als hij voor de bloemenzaak te laat was, ging hij wel naar het station. Hij had zijn tijd mooi verprutst daar in dat dijkhuis. Jammer dat ze het niet wilde verkopen, het zou leuk zijn geweest als hij Lizzy straks had kunnen vertellen dat hij een huis voor hen had gevonden waarin ze een prachtige studio zou hebben.

Hij kwam nog ruim op tijd in Lizzy's woning om alles voor haar komst in orde te maken. Eerst zette hij de verwarming hoger, die had natuurlijk in haar afwezigheid op een laag pitje gestaan. Hij overwoog of hij het boeket van vijftieng rode rozen in een vaas zou zetten of dat hij haar de bloemen ingepakt zou aanbieden. Hij besloot voor het eerste, na een lange reis zou ze moe zijn en blij zijn dat ze er niets meer aan hoefde te doen. Hij stak kaarsen aan en zette kopjes en bordjes op de eettafel voor het geval ze trek in iets zou hebben. Zo, en nu de vaas met rozen op de tafel, in het midden tussen de brandende kaarsen. Hij overzag het geheel, er ontbrak nog iets, hij zou een fles rode wijn en wijnglazen neerzetten, dat gaf het extra feestelijke tintje aan alles. Hij ging in een gemakkelijke stoel zitten en overzag tevreden zijn werk. Hij was er zeker van dat ze op een dergelijke ontvangst niet rekende. Jammer dat het dijkhuis niets kon worden, dacht hij weer. Ze zouden de dagen tussen kerst en nieuwjaar gebruiken om iets anders te zoeken. Hij zou al zijn collega's bellen.

Toen hij daar in afwachting van haar komst zat, kwamen de gedachten aan de verdrietige gebeurtenissen van de afgelopen dagen weer boven. An en Karel hadden zich gelukkig over moeder ontfermd, ze zou tijdens de feestdagen bij hen komen logeren. Hun twee jongens Dennis en Gerard zouden haar afleiden, hoopte hij. Riet had in het ziekenhuis waar ze

hoofdverpleegster was, de feestdagen vrij kunnen krijgen, ze logeerde ook bij An. Hij was uitgenodigd maar hij had in afwachting van Lizzy's komst geen beslissing willen nemen, zo konden ze samen overleggen waar ze de feestdagen zouden doorbrengen.

Toen hoorde hij beneden het ratelend geluid van de zware schuifdeur die geopend werd. Daar was ze al, hij stond vlug op om haar beneden tegemoet te gaan.

'Je ruikt naar een vreemd land,' zei hij toen hij haar had begroet en haar nog in zijn armen hield, 'wat ben ik blij dat je er weer bent. Ik zie zelfs bij dit schaarse licht dat je bruin bent geworden. Heb je het fijn gehad?'

'Geweldig,' zei ze, 'alleen jammer dat jij er niet bij was.'

'Later gaan we samen een keer,' beloofde hij, 'ik ben nog nooit in Afrika geweest.'

Ze liepen gearmd de ruimte door, aan de voet van de brede houten trap die naar boven leidde, en veegden op een ruige mat het zaagsel dat overal op de vloer lag van hun voeten. 'Het is hier koud,' huiverde ze zich dicht tegen hem aan drukkend.

'Boven is het heerlijk warm,' zei hij, 'daar zal je helemaal weer bijkomen.'

Ze slaakte een kreetje van verrassing toen ze de feestelijk gedekte tafel zag. 'O, wat mooi,' riep ze uit, 'en wat is het hier heerlijk warm. Wat jammer dat ik zo moe ben, ik zou zo in slaap kunnen vallen, weet je dat?'

Hij knikte begrijpend. 'Doe dat dan ook maar,' stelde hij voor. 'Ik stop je gewoon in bed, hoe lijkt je dat?'

'Jammer, lijkt het me,' zei ze, 'ik had je zulk geweldig nieuws te vertellen.'

'Maar toch te moe voor geweldig nieuws?'

'Morgen misschien beter,' zei ze. Maar toen ze eenmaal in bed lag zei ze: 'Ik kom weer een beetje bij. En ik moet het grote nieuws toch kwijt. Ik vertel het even heel summier. We hebben een tussenstop in Rome gemaakt, daar hebben we

gegeten. We hadden een afspraak met een heel belangrijke man, een zekere Peter Müller, een Amerikaan uit New York. Hij had ons gisteren pas uitgenodigd, het kwam dus allemaal heel plotseling. Hij had foto's van me gezien, nee, niet die ik heb gemaakt maar foto's van mezelf. Hij zoekt een type als ik, hij wil het met me proberen als model. Nooit aan zoiets gedacht, maar hoe vind je het? Is het niet iets heel geweldigs?'

Hij keek peinzend naar haar, ze had eigenlijk een poppengezichtje, een roze smoeltje met blauwe ogen, omkranst door lichtblonde lange krullen. Ze was wel een soort schoonheid zoals ze daar in de kussens lag. Misschien zou ze het als model heel goed doen, hij wist niets van die dingen. 'Dat zal dan je derde carrière worden,' zei hij alleen.

'Inderdaad, hoe vind je het?' zei ze weer.

'Tja...' zei hij, 'en waar moet dat proberen dan plaatsvinden? In New York, neem ik aan.'

'Ja, natuurlijk, dat is een gebeurtenis op zich, ik ben nog nooit in New York geweest en nu moet ik er direct na de feestdagen naartoe om proef te stomen. Ik woon daar in een appartement met nog twee andere modellen, het lijkt me net een sprookje, stel je voor.'

Hij stelde het zich voor en hij dacht daarbij ook aan de plannen die hij had, samen een huis zoeken, trouwen. Maar hij kwam in haar sprookje niet voor. Ze had nu haar ogen gesloten. 'Ik ben zo moe,' zei ze zacht, 'vind je het erg?'

'Nee, ik begrijp het wel,' zei hij, 'een lange reis en daarbij al die emoties.'

'We hebben het nog niet eens over je vader gehad,' mompelde ze met haar ogen gesloten. 'Het was zeker allemaal erg naar?'

'Ja,' zei hij, 'dat was het, we spreken er morgen verder over. Ik ga nu naar de familie, dat lijkt me het beste voor je. Bovendien zal de familie het op prijs stellen dat ik vanavond bij hen ben. Ze begrijpen allemaal wel dat jij niet van de par-

tij kunt zijn na die lange reis.’ Hij streelde even haar wang en drukte er een vluchtige kus op. ‘Slaap eerst maar eens goed uit,’ zei hij, ‘morgen zie je me weer, ik bel je. Voor het geval je honger krijgt, er is van alles in huis. Slaap lekker.’

‘Je bent zo verschrikkelijk lief,’ mompelde ze nog maar hij geloofde dat ze al half in slaap was.

Voor hij wegreed bleef hij een poosje achter het stuur van zijn auto zitten en dacht na: fotomodel in New York, ze had al veel ondernomen en ze was even zovele malen mislukt in wat ze ondernomen had, maar deze keer was hij er niet zo zeker van dat dat zou gebeuren. Ze was beeldschoon, daarover was iedereen het eens en ze had ook de juiste lengte en proporties voor een fotomodel. In deze situatie had zoeken naar een huis geen zin, want een huwelijk leek hem mijlen verwijderd. Er zat niets anders op dan af te wachten wat Amerika en die Peter Müller hun zouden brengen.

Hij reed naar het huis van Karel en An en vond daar de hele familie vertegenwoordigd. ‘Lief van je, dat je gekomen bent,’ zei zijn moeder, ‘is Lizzy goed aangekomen? Fijn jongen, dat is een hele rust voor je.’

‘Ze was erg moe en is meteen naar bed gegaan, ze laat jullie allemaal hartelijk groeten,’ zei hij mat.

‘We moeten het ook niet te laat maken vanavond want we zijn allemaal moe,’ zei zijn moeder. ‘Je ziet er slecht uit, Maarten, je hebt nu ook zoveel aan je hoofd. Karel zei dat hij je graag wil helpen als hij iets voor je doen kan.’

‘Dat is fijn,’ zei hij met een dankbare knik naar zijn zwager die meegeluisterd had.

Later zei An: ‘Ik heb erop gerekend dat Lizzy en jij hier zouden blijven slapen, maar ik neem nu aan dat je liever naar haar teruggaat.’

‘Ja, ja, natuurlijk,’ antwoordde hij verstrooid terwijl hij opstond. Ik moet nodig eens opstappen.’

Maar toen hij in de auto zat reed hij in de richting van zijn eigen flat. Waarom doe ik dit, vroeg hij zich af. Geef ik haar

op nog voor ik haar verloren heb of vind ik het niet zo erg om haar te verliezen. Is ze me ineens minder waard dan vroeger? Hoe is dat in vredesnaam zo plotseling gekomen. Stoort het me dat ze misschien fotomodel wordt en door iedereen bekeken zal worden? Onzin toch, een vak is een vak, ik zal ruimer moeten leren denken. Misschien komt alles ook wel omdat ik nu onzegbaar moe en verdrietig ben. Ik heb niet alleen mijn vader verloren, maar ook mijn maatje en mijn collega en mijn baas. Ik kan op niemand meer terugvallen als er problemen zijn. En daarom heb ik Lizzy meer nodig dan ooit. Hij draaide zijn auto bij het volgende kruispunt en reed naar haar toe. Hij ging niet haar slaapkamer binnen, bang dat hij haar wakker zou maken en ze weer over haar nieuwe sprookje zou beginnen. Hij sloeg zijn bivak op in de woonkamer, op de bank kon hij goed de nacht doorbrengen. Morgen zou hij haar met een ontbijt verrassen. Als hij geslapen had zou hij de dingen weer in de juiste proporties zien.

Toen hij de volgende ochtend wakker werd, voelde hij zich veel beter. Hij sloop met zijn tas toiletpullen naar beneden, naar de timmerwerkplaats waar ook een douche bij was voor het personeel en ging daar douchen. Toen hij later met een uitgebreid ontbijt bij Lizzy in de slaapkamer kwam zat ze al te telefoneren, ze sprak Engels. Ze legde even haar hand op de hoorn toen ze hem zag en ze fluisterde hem toe dat Peter Müller aan de telefoon was. Hij zag aan haar schitterende ogen en het blosje op haar wangen dat die Peter met goed nieuws kwam. Hij zette het blad met het ontbijt voor hen beiden op het tafeltje naast haar bed en ging de kamer uit om haar ongestoord verder te laten praten.

Hij vouwde de plaid waaronder hij die nacht geslapen had op en legde de kussens weer op zijn plaats. Toen hij daarmee klaar was, haalde hij het pakje sigaretten dat hij al drie maanden bij zich droeg uit zijn broekzak, haalde er een sigaret uit, keek er even naar en stopte hem weer terug. Hij had precies drie maanden en drie dagen niet gerookt en zou dat nu ook

niet doen. Hij viel op de bank neer. Toen kwam Lizzy binnen.

Ze stotterde en verslikte zich bijna in haar woorden, terwijl ze verslag uitbracht van het telefoongesprek. ‘Peter vraagt me of ik morgen naar Rome kan komen en dan reizen we daarna samen naar New York. Stel je voor Maarten, dan ben ik met Kerstmis in New York! Ik kan het niet vatten, het is zo onwerkelijk!’

‘Dat begrijp ik best,’ zei hij, ‘het is een prachtige kans, waarschijnlijk de kans van je leven. Heb je al ja gezegd?’

‘Ja, natuurlijk! Waarop zou ik moeten wachten? Op zoiets zeg je toch geen nee.’

‘Nee,’ zei hij, ‘nee, natuurlijk niet. Weet je met wie je in zee gaat, is hij vertrouwd, die Peter Müller? Heb je referenties van hem?’

‘Gijs Lodder kent hem al jaren. Hij heeft die foto’s van mij van Gijs.’

‘Ja, ja, dan is het goed,’ zei hij vlug. Hij greep weer naar zijn sigaretten, kneep het pakje samen in zijn vuist en stak het toen weer terug.

‘Ga mee,’ zei ze toen: ‘Peter wil je graag leren kennen. Het zou geweldig zijn als we samen naar Rome reisden en dan met Peter verder naar New York. Weer eens helemaal iets anders. Dat is voor jou ook goed. Je gaat nooit eens weg hier. En je bent nu eigen baas, je kunt toch doen en laten wat je wilt nu je vader er niet meer is?’

Hij glimlachte even en keek haar meewarig aan. ‘Ik kan me minder veroorloven dan ooit,’ zei hij. ‘Alles komt nu op mij neer. Als ik weg wil, moet ik dat eerst met mijn mensen bespreken, terwijl ik vroeger op vader kon terugvallen. Hebben jij en die Peter eraan gedacht dat het overmorgen Kerstmis is? Wat moet je daar zo vroeg? Ze zullen de kerstdagen zeker niet werken.’

‘We gaan natuurlijk New York bekijken, lijkt je dat niet interessant? Ik dacht dat je vrij was tot na nieuwjaar, langer hoef je toch niet te blijven.’

Hij zuchtte. ‘Lizzy, er valt zoveel te regelen na vaders dood. Mijn zwager zal me er gelukkig bij helpen, daarvoor heb ik die dagen tussen Kerst en Nieuwjaar nodig. Bovendien staat mijn hoofd op het ogenblik niet naar New York met Kerstmis. Je wordt er omvergelopen door Kerstmannen of Sinterklazen of hoe ze mogen heten. Ik vier Kerst op een andere manier, dat weet je.’

‘Dat doen we dan volgend jaar weer,’ stribbelde ze tegen, maar ze voelde dat ze terrein verloor. Hij zou niet meegaan. ‘Anders doe je altijd wel wat ik graag wil,’ zei ze toen, ‘en nu het zo belangrijk voor me is ineens niet.’

‘We hebben op het ogenblik tegenstrijdige belangen,’ zei hij, ‘jij moet naar New York en mijn plaats is hier. Ik kan hier nu onmogelijk gemist worden maar jij zou wel een paar dagen later naar New York kunnen gaan, zo zie ik het tenminste.’

‘Müller wil graag dat ik nu al kom, dat kan in mijn voordeel zijn.’

‘Dat zou heel goed kunnen en daarom wil ik je er ook niet van afhouden, maar ik kan niet mee onder deze omstandigheden. Daarvoor moet je ook begrip hebben.’

Ze sloeg hem gade, hij zag er doodmoe uit, constateerde ze. ‘Ik zou het liefst gewoon bij je blijven,’ zei ze toen, ‘maar dit is een ongelooflijke kans. Die krijg je maar eens in je leven.’

Hij knikte. ‘Ik weet het,’ zei hij, ‘soms gaan de dingen nu eenmaal anders. Ik zal je morgen naar Schiphol brengen, maar je mag eerst wel informeren of je morgen weg kunt. Het is een drukke tijd met die feestdagen in het vooruitzicht.’

‘Dat heeft hij allemaal al in orde gemaakt of liever zijn mensen in Amsterdam hebben dat gedaan. Ik kan mijn ticket afhalen aan de balie.’

‘Je zult het waarschijnlijk wel moeten betalen,’ veronderstelde hij.

‘Hij heeft het betaald,’ zei ze. ‘Als ik wat ga verdienen,

krijg je alles terug wat ik van je heb geleend. Ik heb het allemaal bijgehouden.'

Hij knikte haar geruststellend toe. 'Dat verwacht ik niet van je, dat weet je wel, laten we er vandaag nog een fijne dag van maken. Wat zou je het liefst gaan doen?'

'Ik wilde eerst naar je moeder gaan, lijkt je dat niet het beste? Zullen we vragen of we bij haar koffie kunnen drinken?'

'Ze logeert nog bij An, ik zal haar bellen. Ze zal het erg op prijs stellen als we komen.'

Hij bracht haar de volgende dag naar Schiphol, toen ze de luchthaven naderden zei ze: 'Denk jij dat het een goed besluit is dat ik naar Amerika ga?'

Hij keek vlug van opzij naar haar, het was druk op de weg, hij zag in een flits dat haar ogen vol tranen stonden. Hij legde met een geruststellend gebaar zijn hand op de hare. 'Je moet dit als een poging zien, een besluit komt pas later. Geniet nu maar van alles wat je geboden wordt en pieker er vooral niet over of je het goed hebt gedaan of niet. Natuurlijk is het goed als je van een geboden kans gebruikmaakt. Ik ben erg benieuwd hoe je het ervan afbrengt.'

'Ik bel je natuurlijk direct als ik iets weet,' beloofde ze gretig. Hij ving haar dankbare blik. En hij dacht: als alles normaal was geweest was ik natuurlijk met haar meegegaan maar, nu kon dat echt niet en dat speet hem. Zo gingen ze toch nog met een innige omhelzing uit elkaar, hij voelde haar tranen tegen zijn wang. Hij veegde ze weg terwijl hij haar kustte. 'Zo droog ik je tranen,' zei hij liefkozend. 'Je moet nu niet meer huilen, denk aan je eerste fotosessie, je moet voor alles mooi blijven,' plaagde hij.

Ze protesteerde toen hij met haar meeliep naar de incheckbalie. 'Je krijgt een bekeuring,' zei ze bezorgd, 'je mag daar immers niet parkeren.'

'Nog een kusje,' zei hij, 'ik waag het erop, en bel me zodra je iets weet.'

Ik wil dat ze daar slaagt, dacht hij onderweg naar huis, het zou voor haar een ongelooflijke triomf betekenen. Goed, hij wilde trouwen, dat wel en hij wilde een gezin, kinderen. Dat zou even moeten wachten maar het zou misschien tussen de bedrijven door kunnen, er waren toch meer fotomodellen die trouwden en kinderen kregen. Het zou allemaal een kwestie van organisatie zijn. Jammer dat het huis aan de rivier niet te koop was, anders zou hij het toch gekocht hebben, ook al zou hij er krom voor moeten liggen, want het was niet goedkoop. Hij zag in gedachten hoe Lizzy zou stralen. Hij besloot haar in ieder geval te laten stralen, want er waren immers meer mooie huizen te koop. Hij voelde zich een stuk beter nu hij besloten had gewoon zijn plannen te verwezenlijken en dan maar te zien wat ervan kwam.

Het begon al wat donker te worden toen hij zijn flat naderde, hij dacht aan Ans gezellige huis waar de hele familie nu om de haard zou zitten. Wat moest hij eigenlijk in zijn eigen flat doen waar de verwarming niet eens brandde en waar geen enkel bloemetje stond. Hij draaide zijn auto en reed naar An.

Lizzy en hij hadden gisteren niets verteld over Lizzy's toekomstmogelijkheden. Ze zaten er allemaal wat beduusd bij toen hij zijn verhaal had gedaan.

'Dan komt ze wel in een heel andere wereld dan wij gewend zijn,' zei zijn moeder ten slotte, 'en ze is toch al niet gelovig.'

'Ze is wel gelovig,' zei Maarten met nadruk, 'alleen anders dan u en ik, maar niet minder.'

'Ja, ja, dat zeggen ze tegenwoordig allemaal,' zei zijn moeder zorgelijk. 'Fotomodel', mompelde ze, 'als ze maar niet helemaal bloot gaat,' het klonk wat onwerkelijk in deze huiselijke kring bij de brandende haard onder de verlichte kerstboom en de achtergrondmuziek met een plaat van Stille Nacht.

Riet begon ineens te lachen. 'Och mam,' zei ze, 'Lizzy is

zo dol op mooie kleren, dat zal ze heus niet doen. We zullen haar straks natuurlijk in week-en maandbladen in de mooiste creaties zien verschijnen.'

Maarten glimlachte haar bijna dankbaar toe. Hij dacht: ik hoop eigenlijk hetzelfde als moeder, ik hoop ook dat ze niet bloot gaat.

'Ik had het maar bij schilderen gehouden als ik haar was,' zei zijn moeder.

'Maar u bent Lizzy niet, mam,' zei An, 'ze is heel veelzijdig, ze fotografeert ook niet onverdienselijk. Als ze te oud wordt voor fotomodel kan ze zo op fotograferen en schilderen terugvallen. Wie kan dat zeggen?'

'En toch ben ik blij dat vader dit niet mee hoeft te maken,' zei zijn moeder triest.

Vader, dacht Maarten, hij had eens een stuk van een gesprek tussen zijn ouders afgeluisterd. Het ging over Lizzy. Zijn vader had toen toevallig ontdekt dat hij de huur voor de het appartement van Lizzy betaalde.

'Ze plukt hem kaal, Katrien,' had zijn vader gezegd, 'waar moet dat heen?'

'Ze is zijn keus,' had zijn moeder geantwoord, 'die moeten wij respecteren.'

Sindsdien had hij zich alleen nog maar vaster met Lizzy verbonden gevoeld en dat was na de uitspraken van zijn moeder nu weer het geval. Hij zou in alles achter haar blijven staan en als ze in dit vak werkelijk carrière zou kunnen maken, dan zou hij de nadelen die dat voor hem opleverde accepteren. Samen zouden ze een weg uit die problemen vinden. Er kwam ineens een idee in hem op, hij wierp een blik op zijn horloge, het was nog vroeg genoeg om het te proberen. Hij zou nu naar huis gaan om daar in alle rust te proberen het plan dat net bij hem was opgekomen te verwezenlijken. Hij stond op. 'Ik ga weer eens naar huis,' zei hij.

'Dat is heel verstandig, jongen,' zei zijn moeder, 'je ziet er erg moe uit. Het was lief van je dat je toch nog even bij ons

bent gekomen. Ik hoop toch zo dat de familieband net zo zal blijven als toen vader er nog was.'

'Daar is geen twijfel aan, zou ik denken,' zei Maarten en dat werd door allemaal beaamd.

Thuisgekomen draaide hij eerst de verwarming hoger en schonk een glas cognac in, terwijl hij het glas aan zijn mond bracht, bedacht hij zich, zette het weer neer. Hij liep naar zijn slaapkamer en kleedde zich uit om even later in een warme kamerjas gehuld, een cadeau van Lizzy, op de bank in de kamer neer te ploffen. Hij bleef daar even zitten om zijn plan nog eens rustig te overdenken en toen greep hij naar zijn cognac, dronk hem langzaam op. Daarna tikte hij het nummer van Hendrika, het nummer was bezet. Toen hij voor de tweede keer intikte, duurde het even voor ze opnam. Hij begon de knopen van zijn ochtendjas al ongeduldig te tellen, ja nee ja nee, ze móést opnemen, want hij had Hendrika voor zijn plannen nodig. Als ze niet thuis was, zou hij niet weten waar hij haar bereiken kon.

Maar ze nam eindelijk toch op. 'Hendrika,' zei hij, 'ik kom je rust verstoren, je móét me helpen anders kan mijn plan niet doorgaan. Mijn vraag is: zou je de dagen na kerst tot laten we zeggen 3 januari vrij kunnen maken om mij hier te vertegenwoordigen als dat nodig mocht zijn. Officieel zijn we gesloten, maar je weet dat er altijd iets op de verzekeringsafdeling kan gebeuren waar haast bij is. Je weet hoe belangrijk dat soms kan zijn en ik vertrouw het niemand anders toe dan jou.'

Hij hoorde Hendrika lachen, ze had een lach die met een gorgelend geluid diep uit haar omvangrijke boezem kwam. 'Zal ik je eens wat vertellen,' grinnikte ze nog na, 'je moeder belde me net op en vertelde me het schokkende nieuws dat jouw Lizzy fotomodel wordt in New York. En dat ze zojuist is vertrokken en daarom weet ik bijna zeker waarom ik voor jou moet waarnemen, je doet het verstandigste wat je maar doen kunt, je gaat haar achterna! En natuurlijk

ben ik voor je beschikbaar.’

‘Je bent een engel,’ verzuchtte hij, ‘dat is tenminste in orde, nu moet ik alleen nog proberen een plaats in een vliegtuig te krijgen.’

‘Dat zal ik wel voor je doen,’ beloofde ze, ‘ik heb daar immers goede contacten. Ik bel je als het me gelukt is. Trek je niet te veel aan van je moeders zorgen over jou en Lizzy, laat je plezier niet bederven. Die meid komt er wel, dat zul je eens zien.’

Toen hij de telefoon had neergelegd, schonk hij zich een tweede glas cognac in en nipte ervan, hij leunde achterover met zijn hoofd tegen de rug van de bank. Er kwam een weldadige rust over hem. Dat kwam ook omdat er iemand iets goeds van Lizzy had gezegd. Hij herinnerde zich ineens de woorden van zijn zuster Riet: ‘Mam en Pap zullen over ieder meisje met wie jij thuiskomt hun bedenkingen hebben, ze kunnen hun enig zoontje moeilijk met iemand delen. Emma deugde ook al niet, weet je nog wel?’

Hij sloot zijn ogen, hij zag Emma voor zich, een lange elegante vrouw met donker haar tot over haar schouders. Ze wilde ook carrière maken en dat vond hij best, maar ze wilde geen kinderen en ze voelde niets voor een huwelijk, dingen waarover hij anders dacht. Ze waren als goede vrienden uit elkaar gegaan. Ze was inmiddels al aardig op weg een bekende advocate te worden. Heel vroeger was er nog een meisje geweest, zijn eerste. Of eigenlijk was het helemaal zijn meisje niet, zomaar een vriendinnetje. Ze was nooit bij zijn ouders thuis geweest. Maar er waren dingen gebeurd die niemand wist en die hij iedere keer als hij eraan dacht, en dat was dikwijls, vergeten wilde. Hij wist dat het nooit zou lukken, zijn leven lang.

Toen pakte hij zijn mobieltje en tikte het nummer van Lizzy in.

GROOT GELUK ZIT IN KLEINE DINGEN.
MAAR HOE KWETSBAAR BEN JE
ALS DIT JE ONTNOMEN WORDT?

De weg tot elkander

Het gaat makelaar Maarten van Tricht zakelijk gezien voor de wind. Als hij met Lizzy, een succesvol fotomodel, trouwt en ze korte tijd later een kind verwachten, lijkt zijn geluk compleet. Ze kopen het dijkhuis dat Marieke Dalmeijer van haar opa erfde, maar dan voltrekt zich een drama, als zowel Lizzy als haar ongeborn kind overlijden. Hij vindt troost bij Marieke en moet na maanden erkennen verliefd op haar te zijn. Met Marieke durft hij de toekomst weer aan en ze trouwen. Maar een nieuwe tragedie brengt hun huwelijk aan het wankelen. Dan blijkt dat de gebeurtenis uit zijn jeugd anders is gelopen dan Maarten heeft gedacht!

Nel van der Zee schreef al veel familieromans. Een zelfstandig te lezen vervolg op dit boek is in voorbereiding.

ISBN 978 90 5977 481 0 NUR 344

9 789059 774810

www.vclserie.nl